

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové a ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. P.**, narozená X
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti
osob na řízení zúčastněných: a) J. P., narozený dne X
b) E. P., narozena dne X
oba bytem X
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Veronikou Zelenkovou
sídlem Bozděchova 1840/7, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020, č. j. MHMP 869352/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 24. 6. 2020 č. j. MHMP 869352/2020, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále též „stavební úřad“) ze dne 15. 5. 2019 č. j. P12 20711/2019 OVY. Tímto rozhodnutím stavební úřad v obnoveném řízení rozhodl podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění

pozdějších předpisů (dále též „*stavební zákon*“) tak, že se vlastníkově stavby – J. P. a E. P. (dále též „*vlastníci stavby*“ či „*osoby zúčastněné na řízení*“) odstranění stavby „*skladové haly*“ č.p. X, k.ú. X, parc. č. X, při ulici X (dále též „*stavba*“ či „*skladová hala*“) nenařizuje, neboť stavba nebyla postavena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu.

2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
3. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014 č. j. P12 27486/2014 OVY, nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vlastníkům stavby její odstranění, jelikož stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a vlastníci neprokázali legálnost stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali vlastníci stavby odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2015 č. j. MHMP 1167500/2015 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil (s právní mocí dne 20. 7. 2015).
4. Dne 16. 8. 2016 vlastníci stavby požádali o obnovu řízení, neboť dohledali doklady, které prokazují, že se nejedná o stavbu nepovolenou. Současně důkazy použité v řízení o odstranění stavby se ukázaly být nepravdivé.
5. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 č. j. MHMP 420603/2017, žalovaný obnovil řízení ve věci nařízení odstranění stavby ukončené pravomocným rozhodnutím žalovaného. Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017 č. j. MMR-25444/2017-83/1759 rozhodnutí žalovaného o obnově řízení potvrdilo.
6. V obnoveném řízení bylo rozhodnutím stavebního úřadu (ze dne 15. 5. 2019 č. j. P12 20711/2019 OVY) rozhodnuto o nenařízení odstranění stavby z důvodu, že stavba nebyla postavena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad konstatoval, že skladová hala byla v minulosti umístěna a povolena jako *stavba obilní kolny se sklepem*, nejedná se tudíž o stavbu nepovolenou ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V průběhu let docházelo ke stavebním úpravám stavby, které nebyly projednány se stavebním úřadem. Stavebními úpravami (kdy byla stavba uzavřena obvodovým pláštěm) se její využití změnilo. V současnosti je využívána jako skladová hala se zázemím pro auta. Jedná se tudíž o změnu v užívání stavby na skladovou halu se zázemím. Konstrukce stavby původní zůstaly kompletně zachovány. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
7. Napadeným rozhodnutím (ze dne 24. 6. 2020 č. j. MHMP 869352/2020) žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění uvedl, že během řízení o odstranění stavby bylo prokázáno, že se nejedná o novou nepovolenou stavbu, nýbrž o změnu stavby, která byla v roce 1956 povolena jako stavba pro zemědělství - stavba obilní kolny se sklepem na kat.č. X k.ú. X. Tato stavba následně nepovolenými stavebními úpravami změnila nejen svůj vzhled, ale především v souvislosti s těmito stavebními úpravami změnila i způsob svého využívání oproti jejímu povolenému stavu. V daném případě byla povolena jako stavba pro zemědělství – stavba obilní kolny se sklepem (seník), tzn. jako částečně otevřený větraný přístřešek pro dosušení a uskladnění sena se sklepem pro uskladnění brambor. Stavebními úpravami se využití stavby zásadně změnilo. V současnosti je využívána jako skladová hala se zázemím pro auta. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se nejedná o nepovolenou stavbu.
8. Podanou žalobou brojí žalobkyně proti napadenému rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu a navrhuje jejich zrušení, in eventum navrhuje zrušení toliko napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že napadeným rozhodnutím je přímo zkrácena na právu na příznivé

životní prostředí, vlastnickém právu, právu na ochranu života a zdraví a právu na soukromí, a to v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení a v případě neodstranění stavby na nich bude zkrácena jejími vlivy. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.

9. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá podjatost úřední osoby pracovníka stavebního úřadu (Ing. V. C.). Žalobkyně uvedla, že vzhledem k rozsahu podrobnosti tohoto tvrzení jej v žalobě neopakuje a odkazuje na písemnosti: námitku podjatosti, odvolání proti usnesení o podjatosti a odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o nepřiměřenosti délky řízení. Žalovaný o věci rozhodl dne 21. 9. 2018 rozhodnutím č. j. MHMP 1474775/2018, v něm potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2018 č. j. P12 22149/2018 KTA, o nepodjatosti úřední osoby. Jelikož rozhodnutí o námitce podjatosti je ze soudního přezkumu vyloučeno, žalobkyně uplatňuje podjatost úřední osoby v rámci této žaloby. Činnost úřední osoby vůči žalobkyni dlouhodobě a soustavně svědčí o jednostranně negativním postoji úřední osoby vůči žalobkyni. Tato činnost úřední osoby se neomezuje pouze na jedno řízení, nýbrž zasahuje do více různých řízení, správních i soudních. Žalobkyni není známa motivace úřední osoby, nechtěla proto o tomto poměru ve svých podáních spekulovat, ale naopak se snažila velmi podrobně popsat širokou škálu jednání úřední osoby, která byla jednoznačně směřována vůči ní jako nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení a z komunikace s účastníky (jejich zástupci). Z tohoto jednání je zřejmý zájem úřední osoby na výsledku řízení, proto lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Negativní vztah úřední osoby k žalobkyni se projevuje i mimo obnovené řízení o dodatečné povolení stavby, například v nově zahájeném řízení o odstranění stavby plotu u rodinného domu ve spoluvlastnictví žalobkyně, z oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání ze dne 26. 10. 2018 č. j. P12 42029/2018 OVY. V řízení úřední osoba mj. v písemném vyjádření ze dne 16. 5. 2017 (zn. OVY/18213/2017/Cu, č. j. P12 22239/2017/OVY) jménem správního orgánu nepravdivě informovala, že stavba rodinného domu účastníků, včetně oplocení, je postavena v rozporu s územním plánem v zeleni. Dlouhodobá a opakovaná jednání svědčí o vztahu k žalobkyni a zájmu úřední osoby na výsledku řízení, který má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. V obnoveném řízení o odstranění stavby byla zástupkyni žalobkyně odepřena účast na úkonu správního orgánu, nebyla dodržena lhůta k pozvání k místnímu šetření, byl chybně vymezen okruh účastníků správního řízení a bylo chybně a nepravdivě vymezeno zadání znaleckého posudku, který měl sloužit jako podklad v daném řízení. V obnoveném řízení o odstranění částí stavby nebyla žalobkyně vymezena jako účastník řízení, přestože se její nemovitosti od stavby skladové haly nachází cca 40 metrů.
10. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že rozhodnutí stavebního úřadu není přehledné, je neúplné a znemožňuje účastníkům i odvolacímu orgánu přesnou orientaci. Žalobkyně v odvolání uvedla, že je svým obsahem i formátem nekvalitně zpracované, což má vliv na jeho srozumitelnost. Nejedná se přitom o mírnou odlišnost od obvyklé kvality zpracování rozhodnutí, ale o mimořádný excés. Žalovaný nesprávně posoudil splnění požadavků správního řádu na úroveň vypracování rozhodnutí stavebního úřadu.
11. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že předmět obnoveného řízení neodpovídá vymezení v původním řízení. Žalobkyně v odvolání tvrdila, že původní řízení se vedlo o odstranění přestavby „seníku“ na „skladovou halu“, a nikoli celé stavby jako takové.

Napadené rozhodnutí se s argumentací žalobkyně nevypořádává a bez dalšího konstatuje, že původní řízení se vedlo o odstranění celé stavby.

12. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že v podaném odvolání namítala, že v samostatném řízení o odstranění stavebních úprav se bude na úpravy nahlížet jako na drobné, nepodstatné či nemající vliv, a nebude řádně posouzena situace, že bez jakéhokoli povolení existuje rekonstruovaná skladová hala namísto seníku ve špatném technickém stavu. Napadené rozhodnutí uvedenou námitku neřeší. Stavební úřad zahájil samostatné řízení o odstranění nepovolených částí stavby až po rozhodnutí o neodstranění stavby jako celku, přestože v rozhodnutí o neodstranění je uváděno, že řízení již bylo zahájeno. V zahájeném řízení pak více než rok nebyly činěny žádné kroky a po žádostech žalobkyně toto řízení bylo přerušeno. Od přerušování řízení nebyly v tomto řízení ke dni podání žaloby činěny žádné další úkony. Na přihlášení žalobkyně jako účastníka řízení stavební úřad nijak nereagoval.
13. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí používá analogii iuris a legis k prokázání totožnosti stavby a definici přestavby. K této argumentaci rozhodnutí žalobkyně obsáhle cituje judikaturu soudů k restitucím majetku, dělení společného vlastnictví atd. Jako kritérium přitom používá „zásadní přestavbu“ namísto „stavební úpravy“ judikované soudy specificky pro řízení dle stavebního zákona. Kritéria pro posouzení „zásadní přestavby“ a „stavebních úprav“ jsou však odlišná. U zásadní přestavby je kladen důraz na prvky dlouhodobé životnosti. Znalecký posudek se tak soustředí na (ne)změnění nosných konstrukcí a konstatuje totožnost stavby. Znalecký posudek přitom na str. 13 konstatuje tyto úpravy stavby: výměnu stropní konstrukce nad 1. PP, vyzdění jižní štítové stěny, vyzdění východní podélné stěny, nástavbu jednoho podlaží, provedení nových vrat, zazdění dveří, provedení betonové podlahy, změnu funkce objektu ze seníku na skladovou halu; na str. 14 uvádí, že z laboratorních rozborů plyne, že základové konstrukce mají odlišné složení betonu, byly tedy provedeny v různé době. Takto popsání změny jsou způsobitelné pro naplnění kritérií pro překročení rozsahu stavební úpravy. Odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze vyhodnotit jako stavební úpravy. Na stavbě byly změněny a přizděny celé zdi. Pokud je u stavební úpravy možné zasahovat od základů výše, nemůže se jednat o stavební úpravu z důvodu zásahu do základů stavby. Napadené rozhodnutí tak mělo posuzovat totožnost stavby podle judikatury správních soudů o stavebních úpravách pro řízení podle stavebního zákona. Napadené rozhodnutí nesprávně neshledává rozdíl mezi kritérii pro „zásadní přestavbu“ a „stavební úpravy“. Tato kritéria nejsou totožná a provedené nepovolené úpravy tak nebyly řádně posouzeny.
14. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že v řízení doložila mnoho důkazů, které umožňují určit stáří provedených úprav stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu tyto důkazy nezmiňuje, neuvádí je v seznamu podkladů napadeného rozhodnutí, ani neuvádí jejich založení do spisu, či nijak neodůvodňuje jejich neprovedení ani případné závěry z nich vyplývající. Napadené rozhodnutí nesprávně hodnotí činnost stavebního úřadu, který bez dalšího neprovedl důkazy navrhované žalobkyní, jako souladnou se správním řádem. Rozhodnutí stavebního úřadu porušuje § 52 správního řádu o volném hodnocení důkazů. Žalobkyně předloženými podklady prokazovala rozsah provedených změn a skutečnost, že tyto změny učinili současní majitelé.

15. *V sedmém žalobním bodu* žalobkyně namítá pochybení při zpracování znaleckého posudku. V podaném odvolání uvedla, že ze znaleckého posudku není zřejmé, z jakých podkladů znalec vycházel a zda měl k dispozici důkazy předložené žalobkyní o rozsahu a stáří stavebních úprav. Doplněný znalecký posudek z roku 2019 přitom potvrzuje množství stavebních změn provedených na objektu povoleném jako kolna na píci a stelivo. Tyto změny však nedatuje. Rozhodnutí stavebního úřadu neuvádí, zda nově doložené skutečnosti byly předány zpracovateli posudku a byly jím zváženy při doplnění závěrů znaleckého posudku. Podle § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, je znalec povinen uvádět výčet podkladů, ze kterých vycházel. Správní orgán je povinen důkaz ohodnotit, mimo jiné i z pohledu úplnosti podkladů, ze kterých vychází. Pokud by znalecký posudek vycházel pouze z důkazů předkládaných stavebníkem a nikoli z důkazů předložených žalobkyní, mohlo to mít zásadní vliv na obsah a věrohodnost znaleckého posudku. Zhodnocení rozsahu a úplnosti podkladů znaleckého posudku přitom není otázkou odbornou, úsudek si o ní může udělat sám stavební úřad i žalovaný, případně mohou tyto správní orgány žádat doplnění znaleckého posudku o chybějící podklady, či zdůvodnění, proč podklady nejsou pro posudek relevantní.
16. *V osmém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na pochybení stavebního úřadu při vedení řízení. Jedním z pochybení bylo i vadné vyhotovení protokolu z místního šetření. Stavební úřad k ústní námitce pana Janů sdělil, že ji sám zaznamená do protokolu, a neumožnil účastníkovi řízení vyjádřit se do zápisu. Protokol nebyl přečten, odsouhlasen a podepsán účastníky. Účastník neměl možnost protokol doplnit, vznést proti němu námitky nebo odeprít jeho podpis. Podpis účastníka na prezenční listině nelze ztotožňovat s podpisem protokolu prokazujícím souhlas s jeho obsahem. Dalším z pochybení byla absence CD s fotodokumentací z archivu D., který nebyl ve spisu k dispozici v době nahlížení (viz protokol z nahlížení do spisu ze dne 10. 10. 2018). V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že stavební úřad důkazní materiál při rozhodování řádně posoudil, proto se nemůže jednat o vadu, která by způsobovala zásadní vadu napadeného rozhodnutí. Z textu rozhodnutí stavebního úřadu však není tato skutečnost nijak zřejmá. CD s fotodokumentací je zmiňováno až v rámci odůvodnění vypořádání námitek.
17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. *K prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že žalobkyní citované závěry týkající se podjatosti úřední osoby napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje. Rozhodnutí o podjatosti úřední osoby (Ing. V. C.) bylo předmětem samostatného řízení, v rámci kterého bylo vydáno stavebním úřadem usnesení o nepodjatosti úřední osoby ze dne 25. 5. 2018 č. j. P12 22149/2018 KTA. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které potvrdil žalovaný dne 21. 9. 2018 rozhodnutím č. j. MHMP 1474775/2018. Toto rozhodnutí žalovaného nebylo předmětem samostatné žaloby. Rozhodnutí týkající se podjatosti nebyla předmětem napadeného rozhodnutí.
18. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu je souladné s § 68 správního řádu. Konstatování žalobkyně ke grafické úpravě, číslování a ke skutečnosti, že je obtížné určit, co je rekapitulací a co je vlastní úvahou a hodnocením stavebního úřadu apod., je čistě subjektivním názorem. Skutečnost, že stavební úřad neoznačoval citace v rozhodnutí, není vadou rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jednotlivé námitky označeny čísly a jsou odděleny podle toho, kdo a kdy je v rámci svého podání uplatnil.

19. *Ke třetímu a čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný upozornil, že předmětem řízení je v daném případě odstranění stavby a skutkové posouzení toho, zda byla či nebyla postavena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, nikoli odstraňování nepovolených stavebních úprav.
20. *K pátému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že během řízení o odstranění stavby skladové haly bylo prokázáno, že se nejedná o zcela novou nepovolenou stavbu, nýbrž o změnu stavby, která byla v roce 1956 povolena jako stavba pro zemědělství - stavba obilní kolny se sklepem na č. kat X k.ú. X. Tato stavba následně, nepovolenými stavebními úpravami, změnila vzhled i způsob využívání oproti jejímu povolenému stavu. Nepovolené stavební úpravy však nebyly předmětem napadeného rozhodnutí, tím bylo odstranění stavby jako celku, resp. posouzení, zda byla či nebyla postavena bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020 č. j. 5 As 334/2019-50, který se týká povolení obnovy řízení ve věci odstranění předmětné stavby, uvedl, že souhlas z roku 1956 jako důkaz existoval již v době původního řízení, ale osoby zúčastněné na řízení jej nemohly bez své viny uplatnit. Není tedy pochyb o tom, že stavba byla povolena již v 50. letech.
21. Ve vztahu *k šestému žalobnímu bodu* žalovaný nesouhlasil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a uvádí, že řádně posoudil veškerý důkazní materiál ve věci.
22. *K sedmému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že znalecký posudek měl jednoznačně prokázat, či neprokázat, zda a v jaké míře zůstaly zachovány konstrukce původní stavby. Toto zjištění bylo nutné pro posouzení skutečnosti, zda se jedná o stavbu novou nebo změnu stavby původní. Bylo zjištěno, že se jedná o změnu stavby původní, povolené souhlasem ONV Praha - východ. V řízení o odstranění stavby není důležitý způsob užívání stavby, ale prokázání, že je nelegální, tj. že byla provedena bez příslušného opatření či rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem.
23. *K osmému žalobnímu bodu* žalovaný dodal, že se žalobkyně domáhá cizích práv.
24. Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření uvedly, že útok na odstranění stavby byl od počátku v rozporu s dobrými mravy, v rozporu s čl. 11 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 3 správního řádu. Stavba byla legalizována již podle § 104 zákona č. 50/1976 Sb. tehdejší stavebním úřadem. Tato legalizace však byla nezákonným postupem zrušena. Vlastníci stavby jednající poctivě a v dobré víře při koupi předmětného objektu, o jehož legálnosti mezi starousedlíky v Písnici nikdy nebylo žádných pochyb, byli a jsou po mnoho let postiženi nezákonným postupem, rozhodnutí o odstranění stavby byla přepjatým právním formalismem, který opakovaně nepřipouští Ústavní soud. Rozhodnutí o odstranění stavby bylo zjevnou nespravedlností. Jednalo se o porušení základní zásady proporcionality při rozhodování podle § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou šetřena práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy dotčených osob. Celý spor vyvolaný žalobkyní je podle osob zúčastněných na řízení zbytečný a bezpředmětný.
25. K námitkám uplatněným v žalobě osoby zúčastněné na řízení mimo jiné uvedly, že absentuje aktivní legitimace žalobkyně, neboť konkrétně neuvádí, čím došlo ke zkrácení na jí obecně uváděných právech. Aktivní legitimace pak není dána i proto, že žalobkyně pozemek nabytá nestandardně od cizí osoby darem a svůj rodinný dům postavila se znalostí existence stavby, současně byla obeznámena i se způsobem užívání stavby. Žalobkyně nemůže být existencí a užíváním stavby nijak dotčena, neboť mezi oběma stavbami vede komunikace, je zde vzrostlá zeleň a vodoteč s relativně hlubokým příkopem,

kteří tvoří přirozenou bariéru mezi stavbami. Skutečnost, že se žalobkyně aktivně zúčastnila řízení a podávala řadu námitek a podání, ještě neznamená, že naplnila hmotněprávní podmínku existence postavení účastníka řízení. Spekulace žalobkyně o údajné podjatosti úřední osoby jsou neprokázané, resp. vyvrácené rozhodnutími správních orgánů a pro rozhodnutí o žalobě jsou irelevantní. Osoby zúčastněné na řízení nesouhlasí s námitkou, že rozhodnutí stavebního úřadu je nepřehledné, neúplné a znemožňuje účastníkům i odvolacímu orgánu přesnou orientaci. Obsahuje celkem 109 stran a vypořádává se s celkem 112 námitkami účastníků řízení. Ze spisu je patrné, že správní orgán postupoval pečlivě, když očísloval jednotlivé námitky z celé řady podání žalobkyně a dalších účastníků, různého názvu i obsahu, a s těmito námitkami se v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesvědčivě vypořádal. Předmětem řízení bylo od počátku odstranění stavby jako takové a také posouzení, zda se jedná o stavbu zcela novou, postavenou na místě obilní kolny, nebo zda byly na původní stavbě provedeny stavební úpravy, příp. jaké. Když bylo prokázáno, že stavba byla řádně povolena, a z tohoto důvodu byla povolena obnova řízení, žalobkyně změnila svoji argumentaci a začala účelově tvrdit, že se jedná o jinou stavbu, zcela novou nebo zásadně přestavěnou. Tato argumentace však byla vyvrácena znaleckými posudky. Znalecký ústav provedl místní šetření, provedl sondy, přeměření stavby, atd. Podle osob zúčastněných na řízení je vyloučeno jakékoli ovlivnění obsahu a věrohodnosti znaleckého posudku.

26. Žalobkyně v replice nazvané „*Doplnění důkazů ve věci žaloby proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 6. 2020, č. j. MHMP 869352/2020 a sp. zn.: S-MHMP 1920490/2019/STR*“ uvedla, že v podaném odvolání i žalobě tvrdila, že v samostatném řízení o odstranění stavebních úprav se bude na tyto úpravy nahlížet jako na drobné, nepodstatné či nemající na nic vliv a nebude řádně posouzena situace, kdy bez jakéhokoliv povolení existuje rekonstruovaná skladová hala namísto seníku ve špatném technickém stavu. Napadené rozhodnutí námitku neřeší. Stavební úřad nyní rozhodl o dodatečném povolení stavby způsobem, který tvrzení žalobkyně potvrzuje. Stavební úřad nerozlišuje mezi účelem užívání stavby - stavbou kolny na píci a skladem produktů, respektive skladem produktů, přípravou krmiv a zázemím zaměstnanců. Stavební úřad všechny tyto účely užívání podřazuje pod pojem Pražských stavebních předpisů – stavba pro zemědělství a tvrdí, že nejde o změnu účelu užívání, ale pouze o rozdílný vnitřní provoz. Tato právní úvaha je však v rozporu s bohatou judikaturou správních soudů týkající se účelu užívání. Z této judikatury vyplývá, že i změna účelu užívání, která stále spadá pod jednotný pojem Pražských stavebních předpisů, je změnou účelu užívání, a nikoliv pouze rozdílným vnitřním provozem. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 75/2021-239, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 104/2018-108, rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 54 A 18/2019-34, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 221/2014-43 a uvedla, že povolený způsob užívání stavby má přitom přímý vliv na posouzení veřejných zájmů dotčenými orgány státní správy.
27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem k takovému vyřízení věci nevyjádřili, souhlasili proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

28. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
29. Úvodem soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přílehlavě uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů *je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování druhostupňového správního orgánu. Městský soud tudíž zcela v intencích ustálené rozhodovací praxe správních soudů uvádí, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobkyně, přesto však všechny námitky řádně vypořádal.
30. Ve vztahu k úvodním dílčím námitkám zkrácení na právech žalobkyně, a sice na právu na příznivé životní prostředí, vlastnickém právu, právu na ochranu života a zdraví a právu na soukromí, soud konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobkyně předmět soudního přezkumu vymezila jen takto nekonkrétními námitkami bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobkyně v podané žalobě nikterak nespecifikovala, jaké konkrétní skutečnosti měly vést ke zkrácení na uvedených právech. Pouze tvrdila, že k zásahu do jejích práv došlo v důsledku porušení procesních práv v předcházejícím řízení a v případě neodstranění stavby bude zkrácena na svých právech vlivy stavby. Tato tvrzení žalobkyně taktéž nijak nekonkretizovala, neuvedla, jaká konkrétní procesní práva a na základě jakých konkrétních skutkových okolností byla porušena, ani netvrdila, jaké konkrétní vlivy stavby by měly být zásahem do jejích práv. Soud připomíná, že v žalobě musí být odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).
31. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá podjatost úřední osoby (Ing. V. C.). Předně soud k odkazu žalobkyně na „*námitku podjatosti, odvolání proti usnesení o podjatosti a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o nepřiměřenosti délky řízení*“ uvádí, že podle ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Soudní řízení není

pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení, jehož rozsah určují právě řádně formulované žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obecný odkaz žalobkyně na vícero podání (námitka podjatosti, odvolání proti usnesení o podjatosti a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o nepřiměřenosti délky řízení), které žalobkyně v žalobě ani jednoznačně neidentifikovala (aby bylo možné s jistotou určit, o jaká konkrétní podání se jedná, např. označení podání datem jejich vyhotovení, případně označením rozhodnutí, proti nimž měla podání směřovat) takovým řádným vymezením být nemůže. Není totiž úkolem soudu dohledávat ve spisu podání, která by mohla být podporou žalobní argumentace a následně zvažovat, nakolik jsou důvody či argumenty uplatněné v jiných podáních v rámci správního řízení „použitelné“ i v řízení soudním.

32. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2018 č. j. MHMP 1474775/2018 potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2018 č. j. P12 22149/2018 KTA, o nepodjatosti úřední osoby. Soud ze správního spisu ověřil, že usnesením ze dne 25. 5. 2018 č. j. P12 22149/2018 KTA stavební úřad rozhodl o námitce podjatosti uplatněné žalobkyní v podání ze dne 4. 4. 2018 a doplnění podání ze dne 15. 5. 2018 tak, že *„úřední osoba Ing. V. C., pracovník odboru výstavby Úřadu městské části Praha 12, není vyloučen ze všech úkonů, při jejichž provádění by mohl ovlivnit výsledky řízení vedených odborem výstavby Úřadu městské části Praha 12, kde je, Mgr. D. P., X č.p. X, X, účastníkem řízení.“* K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2018 č. j. MHMP 1474775/2018 změnil usnesení stavebního úřadu tak, že text *„ze všech úkonů, při jejichž provádění by mohl ovlivnit výsledky řízení vedených odborem výstavby Úřadu městské části Praha 12, kde je Mgr. D. P., X č.p. X, X, účastníkem řízení“* nahradil textem *„z projednávání a rozhodování v obnoveném řízení vedeném pod sp. zn. VYST/45590/2007/Ká,Č,Cu o odstranění stavby „skladové haly“ č.p. X v k.ú. X, na pozemku č. parc. X v k.ú. X, X, při ulici X“.* Není tak přesné tvrzení žalobkyně, že žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2018 č. j. MHMP 1474775/2018 potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2018 č. j. P12 22149/2018 KTA, o nepodjatosti úřední osoby.
33. Žalobkyni lze přisvědčit, že rozhodnutí o námitce podjatosti je ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno, lze jej napadnout spolu s meritorním rozhodnutím ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020 č. j. 8 As 32/2020-38).
34. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2013 č. j. 1 Afs 7/2009-753 konstatoval, že *„[n]ejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.). Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení. Do třetice je nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.“*

36. Soud v postupu stavebního úřadu, zaznamenaném ve správním spisu, neshledal žádné zásadní nesrovnalosti svědčící o nějaké šikaně či zjevné svévoli úředních osob, nevhodnou komunikaci s žalobkyní či jiné problematické aspekty, které by relevantně vedly k pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby. Podle soudu správní orgány vyhodnotily námitku podjatosti správně. Žalobkyně v podané žalobě ani nespornuje konkrétní závěry správních orgánů, pouze namítá, že poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům je dán i na základě skutečností vzniklých až v průběhu správního řízení (např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky) s tím, že tuto možnost nelze bagatelizovat odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 7 As 261/2014. Žalobkyně přitom upozorňuje, že dlouhodobá a soustavná činnost úřední osoby svědčí o jednostranně negativním postoji úřední osoby vůči žalobkyni, současně však nekonkretizuje, v čem by tato dlouhodobá a soustavná činnost úřední osoby vůči ní měla spočívat. Uvádí pouze, že tato činnost zasahuje i do jiných řízení. Tato řízení však žalobkyně rovněž nespecifikuje, s výjimkou řízení o odstranění stavby plotu u rodinného domu ve spoluvlastnictví žalobkyně zahájeného oznámením ze dne 26. 10. 2018 č. j. P12 42029/18 OVY. Soud k tomu na základě poznatku z vlastní činnosti uvádí, že zdejší soud v řízení vedeném pod sp. zn. 18 A 6/2021, rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2020 č. j. MHMP 1862390/2020 vydanému v řízení o odstranění nepovolené stavby zahájeném oznámením ze dne 26. 10. 2018 č. j. P12 42029/2018 OVY. Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 14. 2. 2022 č. j. 18 A 6/2021-131 zabýval mimo jiné i námitkou tamních žalobců (jedním z nich byla též žalobkyně) týkající se podjatosti jmenované úřední osoby, přičemž dospěl k závěru, že nebyly zjištěny pochybnosti o podjatosti úřední osoby. K poukazu žalobkyně na „soudní řízení, kde úřední osoba vystupovala jako svědek“, městský soud uvádí, že ze žalobní argumentace není zřejmé, o jaké soudní řízení by se mělo jednat, což není blíže specifikováno ani věcí, které by se mělo týkat, ani soudem, který by jej měl vést, ani spisovou značkou, pod kterou by mělo být řízení vedeno.
37. Závěrem prvního žalobního bodu upozorňuje žalobkyně na řadu údajných procesních pochybení. Konkrétně namítá, že *„byla zástupkyni žalobce odepřena účast na úkonu správního orgánu (rozhodnutí zrušeno nadřízeným orgánem), nebyla dodržena lhůta k pozvání k místnímu šetření, byl chybně vymezen okruh účastníků správního řízení a bylo chybně a nepravdivě vymezeno zadání znaleckého posudku, který měl sloužit jako podklad v daném řízení (podrobněji viz námitka podjatosti a její doplnění).“* Tato žalobní argumentace je opět velmi obecná, žalobkyně neuvádí, na jakém úkonu správního orgánu byla zástupkyni žalobkyně odepřena účast, v čem konkrétně spočívalo chybné vymezení účastníků řízení a chybné vymezení zadání znaleckého posudku, ani jak se projevilo údajné nedodržení lhůty k pozvání k místnímu šetření. Žalobkyně na podporu svých obecných tvrzení neuvádí žádné konkrétní námitky ve vazbě na konkrétní skutkové okolnosti. Není přitom úlohou soudu tyto skutečnosti na podporu obecných námitek žalobkyně dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, neboť by se tak soud stavil do pozice obhájce té které strany a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) Namítaná procesní pochybení již vůbec nesvědčí nic o údajné podjatosti úřední osoby. První žalobní bod neshledal soud důvodný.
38. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí stavebního úřadu je nepřehledné, neúplné a znemožňuje účastníkům i odvolacímu orgánu přesnou orientaci, a to aniž by uvedla v jakých konkrétních skutečnostech nepřehlednost a neúplnost prvostupňového rozhodnutí spatřuje. Žalobkyně pouze uvádí, že v podaném odvolání tvrdila, že je svým

obsahem i formátem velmi nekvalitně zpracované, což má vliv na jeho srozumitelnost. Soud na tomto místě připomíná, že za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22). Rozhodnutí stavebního úřadu posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nesrozumitelné není. Podle soudu obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. Rozhodnutí je rozčleněno na výrok, odůvodnění a poučení. Z výrokové části je zřejmé, jak a podle kterých zákonných ustanovení správní orgán rozhodl. Z odůvodnění pak vyplývá, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Žalovaný se k námitce nepřehlednosti a neúplnosti rozhodnutí stavebního úřadu vyjádřil na str. 13 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že je v souladu s § 68 správního řádu. Dále uvedl, že „[k]onstatování odvolatelky ke grafické úpravě, číslování a ke skutečnosti, že je obtížné určit, co je rekapitulací a co je vlastní úvahou a hodnocením stavebního úřadu apod., je čistě subjektivním názorem odvolatelky. Skutečnost, že stavební úřad neoznačoval citace v rozhodnutí, není vadou rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jednotlivé námitky označeny čísly a jsou odděleny podle toho, kdo a kdy je v rámci svého podání uplatnil.“ Soud nesouhlasí s žalobkyní, že žalovaný nesprávně posoudil splnění požadavků správního řádu na úroveň vypracování rozhodnutí. Jak soud konstatoval již výše, rozhodnutí stavebního úřadu splňuje všechny náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu, je přehledné a plně srozumitelné. Soud z něj ověřil, že jeho odůvodnění je členěno na jednotlivé části označené tučným a podtrženým nadpisem, část „Vypořádání s návrhy a námitkami účastníků“ je pak dále rozčleněna podle účastníků řízení, jednotlivé námitky jsou číslovány. Takové odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu považuje soud za zcela přehledné. Soud uzavírá, že jej neshledal nepřehledným či neúplným, jak obecně namítá žalobkyně, která na podporu těchto svých tvrzení neuvádí žádné konkrétní skutečnosti. Ani druhý žalobní bod tak není důvodný.

39. Třetí, čtvrtý a pátý žalobní bod soud vypořádá současně, neboť spolu věcně souvisí. Podstatou sporu těchto žalobních bodů je vymezení předmětu řízení.
40. Nejprve žalobkyně namítala, že předmět obnoveného řízení neodpovídá vymezení v původním řízení, které se vedlo o odstranění přestavby „seníku“ na „skladovou halu“ a nikoliv celé stavby. Soud při vypořádání této námítky vyšel z doloženého spisového materiálu, přičemž dospěl k závěru, že nelze mít pochyb o předmětu původního řízení. Předmětem původního řízení bylo odstranění stavby jako takové, nikoliv toliko případné stavební změny objektu. Tento závěr jednoznačně vyplývá z listin, které jsou součástí spisu. Soud ověřil, že dne 9. 1. 2008 vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání č. j. VYST/45590/2007/Ká ve věci „odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které se týká stavby: „skladové haly“ č.p. X v k.ú. X, na pozemku č. parc. X v k.ú. X, X, při ulici X.“ Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014 č. j. P12 27486/2014 OVY stavební úřad nařídil „odstranění stavby „skladové haly“ č. p. X v k. ú. X, na pozemku č. parc. X v k. ú. X, X, při ulici X (...), která byla postavena bez rozhodnutí nebo

opatření stavebního úřadu a jeho legálnost vlastníků stavby neprokázal“. Z argumentace stavebního úřadu ve výše specifikovaném rozhodnutí je zřejmé, že předmětem řízení je odstranění stavby, nikoli pouze případných stavebních změn objektu. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2015 č. j. MHMP 1167500/2015. Následně žalovaný na základě žádosti vlastníků stavby (nyní osob zúčastněných na řízení) rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 č. j. MHMP 420603/2017 obnovil řízení ve věci *„nařízení odstranění stavby skladové haly č.p. X k.ú. X, X, na pozemku č. parc. X v k. ú. X“*, které bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26. 7. 2017 č. j. MMR-25444/2017-83/1759. Posledně jmenované rozhodnutí o obnově řízení bylo přezkoumáno zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 14 A 38/2017. Městský soud v Praze se v tamním řízení zabýval mimo jiné otázkou vymezení původního řízení, zda jeho předmětem bylo odstranění stavby jako takové nebo jen *„přestavba seníku na skladovou halu“*, jak shodně s žalobkyní v této věci tvrdil tamní žalobce. Městský soud dospěl v rozsudku ze dne 4. 10. 2019 č. j. 14 A 38/2017-87 k závěru, že předmětem původního řízení bylo odstranění stavby jako takové, konstatoval, že *„od roku 1956 byl v místě stavby postaven skladovací objekt v rámci areálu tehdejšího JZD, ať již označený jako seník, jak uvádí žalobce, případně jako obilní kolna se sklepem (dle souhlasu z roku 1956). To je zřejmé i z písemnosti Okresního národního výboru Praha – východ, Okresní inspekce státního požárního dozoru ze dne 17. 7. 1956, ve kterém se uvádí, že do JZD je nutné veškerou slámu a píci denně dovážet, JZD proto potřebuje výstavbu skladovací kolny. Z uvedeného tedy vyplývá, že od samého počátku je objekt (aktuálně označovaný jako skladovací hala) koncipován jako skladovací objekt, což ostatně ani účastníci nerozpoukají. Dle soudu bylo proto předmětem původního řízení odstranění stavby jako takové s ohledem na koncipování stavby jako skladovacího objektu po celou dobu, tj. nikoliv toliko případné stavební změny objektu, ke kterým mohlo dojít v průběhu času na základě činnosti osob zúčastněných na řízení (anebo jiných osob), a které by případně rovněž vyžadovaly rozhodnutí či opatření dle stavebního zákona od příslušného úřadu.“* Se závěrem soudu, že předmětem původního řízení bylo odstranění stavby jako takové, nikoli jen přestavba, se následně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020 č. j. 5 As 334/2019-50.

41. Žalovaný na argumentaci žalobkyně ohledně vymezení předmětu řízení reagoval na str. 6-8 napadeného rozhodnutí, kde podrobně předmět řízení popsal. Žalovaný ve svém odůvodnění rozlišil stavbu jako takovou a stavební úpravy, které na ní byly provedeny, přičemž konstatoval, že předmětem řízení je odstranění stavby, nikoliv odstraňování nepovolených stavebních úprav. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že i stavební úřad v rozhodnutí ze dne 3. 11. 2014 č. j. P12 27486/2014 OVY rozhodoval o odstranění stavby (nikoli toliko o stavebních úpravách), která byla provedena bez rozhodnutí stavebního úřadu. Soud považuje odůvodnění žalovaného za dostatečné. Připomíná, že žalovaný nemusel reagovat na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, jeho povinností bylo vypořádat se s podstatou argumentace žalobkyně a vysvětlit, proč ji nepovažuje za správnou. Této povinnosti žalovaný podle soudu dostal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v reakci na odvolací námitku podrobně zabýval předmětem řízení, který řádně vymezil. Není tak důvodná námitka žalobkyně, že se napadené rozhodnutí nevypořádává s její argumentací a bez dalšího konstatuje, že původní řízení se vedlo o odstranění celé stavby.
42. Předmětem nyní přezkoumávaného (obnoveného) řízení bylo odstranění stavby, nikoli provedených stavebních úprav, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„[b]ěhem řízení o odstranění stavby skladové haly bylo*

prokázáno, že se nejedná o zcela novou nepovolenou stavbu, ale že se jedná o změnu stavby, která byla v roce 1956 povolena jako stavba pro zemědělství - stavba obilní kolny se sklepem na č. kat X k.ú. X. Tato stavba následně, nepovolenými stavebními úpravami změnila nejen svůj vzhled, ale především v souvislosti s těmito nepovolenými stavebními úpravami i změnila způsob svého využívání, oproti jejímu povolenému stavu. Byla povolena jako stavba pro zemědělství - stavba obilní kolny se sklepem (seník), tzn. jako částečně otevřený větraný přístřešek pro dosušení uskladnění sena se sklepem pro uskladnění brambor. Stavebními úpravami, mezi které patří i to, že byla celá uzavřena obvodovým pláštěm, se její využití zásadně změnilo. V současnosti je tedy využívána jako skladová hala se zázemím pro auta (dle doložené fotodokumentace). Jedná se tedy o změnu v užívání zemědělské stavby - obilní kolny se sklepem na skladovou halu se zázemím (nezemědělskou stavbu), která byla podmíněna nepovolenými stavebními úpravami. V průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se nejedná o nepovolenou stavbu. Bylo prokázáno předložením kopie Souhlasu ke stavbě vydaného Odborem pro výstavbu rady ONV Praha-východ dne 9. 10. 1956, zn.: OV/1-1693/56, že původní stavba byla stavbou legální. Dále byly předloženy dva znalecké posudky ČVUT - Kloknerova ústavu (č.982/2019/1900J084 a č. 963/2018/1800J164), ze kterých vyplývá, že konstrukce stavby původní stavby zůstaly téměř kompletně zachovány. V průběhu let tedy docházelo ke stavebním úpravám stavby, které ovšem nebyly projednány se stavebním úřadem. Jedná se o stavební úpravy nepovolené.“ Žalovaný tímto odlišil stavbu jako takovou a provedené stavební úpravy s tím, že jednoznačně deklaroval, že předmětem řízení je odstranění stavby (resp. posouzení, zda byla řádně povolena), nikoliv odstranění nepovolených stavebních úprav. Žalobní námitky směřující do řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav se tak mýlí s předmětem přezkumu, jímž je řízení o odstranění stavby jako takové. Tyto námitky jsou nedůvodné.

43. Na námitky žalobkyně ohledně použití analogii iuris a legis k prokázání totožnosti stavby a definici přestavby reagoval již žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že stavební úřad posuzoval otázku, zda se jedná o stavbu původní či o novou stavbu, s ohledem na závěry a judikaturu vztahující se zejména k zákonu č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Ztotožnil se s žalobkyní, že stavební úřad měl danou otázku posuzovat v rámci stavebního zákona, citoval přitom rozsudky správních soudů, které se danou problematikou zabývaly. Uzavřel, že „[p]řestože lze odvolatelce přisvědčit, že stavební úřad měl danou otázku primárně zkoumat v intencích judikatury SZ, není toto zásadní vada v řízení, jelikož závěry stavebního úřadu jsou správné. Předmětná stavba byla zachována v původních rozměrech, nosné konstrukce byly ponechány v původním stavu, a to jak z hlediska konstrukčního, tak funkčního, stávající objekt je totožný co do půdorysu i objemu objektu a původní nosné prvky (prvky dlouhodobé životnosti) nebyly následnými stavebními úpravami dotčeny. Stavbu tedy nelze posoudit jako stavbu novou.“ Soud připomíná, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí posuzovat jako celek, případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohl zhojit žalovaný. V tomto ohledu opakovaně vznesené námitky nejsou důvodné, neboť je již řádně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Taktéž odkaz žalobkyně na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí není přiléhavý, jelikož na daných stranách se žalovaný věnoval zcela jiným námitkám, ve srovnání s textem podaného odvolání je zřejmé, že odkaz je doslovným převzetím odvolací argumentace.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2014 č. j. 6 As 120/2013-41 ve vztahu k otázce vymezení rozdílu mezi novou stavbou a „pouhou“ stavební úpravou původní stavby konstatoval: „Nejvyšší soud setrvale judikuje, že není-li již patrné dispoziční řešení

prvního nadzemního podlaží (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla (srov. rozsudek ze dne 28. května 2003 sp. zn. 22 Cdo 2088/2001 nebo rozsudek ze dne 28. února 2001 sp. zn. 20 Cdo 931/99). Pro posouzení věci není podstatné, nakolik se nová stavba skladu původní stavbě podobá a nakolik se od ní má odchylovat, neboť jak uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. ledna 1994 sp. zn. 3 Cdo 95/92: „Jestliže ... původní stavba byla zcela zdemolována (minimálně však do toho stadia, kdy již přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží) a na jejím místě byla postavena nová stavba, byť i druhově shodná, nejde o ztrátu původního stavebně technického charakteru, ale o zřízení nové stavby na pozemku a na místě (původní) stavby zaniklé.“ Nejvyšší správní soud se k problematice „nepravých“ stavebních úprav vyslovil například v rozsudku ze dne 19. dubna 2013 č. j. 8 As 31/2007-165, kde uzavřel: „Odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu.““

45. Soud veden shora citovanými judikaturními východisky přezkoumal závěr žalovaného, že se v daném případě nejedná o stavbu novou, přičemž se s tímto závěrem ztotožnil. Pro posouzení zániku původní stavby je významné to, co bylo odstraněno, nikoli to, co bylo nově vybudováno, přičemž pro závěr o zániku stavby je rozhodující, zda přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Soud ze správního spisu ověřil, že na stavbě nebyly provedeny takové stavební práce, na základě nichž by došlo k zániku (demolici) původní stavby. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „stavba byla zachována v původních rozměrech, nosné konstrukce byly ponechány v původním stavu, a to jak z hlediska konstrukčního, tak funkčního, stávající objekt je totožný co do půdorysu i objemu objektu a původní nosné prvky (prvky dlouhodobé životnosti) nebyly následnými stavebními úpravami dotčeny“. Tento závěr žalovaného má oporu ve správním spisu. Ze znaleckého posudku ze dne 27. 2. 2019 č. 982/2019/1900J084 vyplývá, že provedenými stavebními úpravami nebyly nijak dotčeny konstrukce stavby (betonové patky pod jednotlivými dřevěnými rámy, základové pasy pod obvodovým zdivem stěny západní, severní a částečně východní, dřevěné rámové konstrukce, zdivo v severní části v místě vestavby v rozsahu 1. NP, stropní konstrukce nad sklepem, stropní konstrukce nad 1. NP vestavby, součást dřevěných nosných trámů a schodiště z 1. NP vestavby do sklepa). Za dobu existence objektu došlo podle znaleckého posudku k těmto stavebním úpravám: vyzdění převážné části východní podélné stěny, vyzdění jižní stěny štitové, v západní stěně bylo provedeno - zazdění původního vjezdového otvoru v severní části stěny a ve stejné pozici osazení vstupních dveří, osazení vstupních dveří a nových vrat v jižní části stěny, osazení dvojice oken v úrovni 2. NP vestavby, ve stěně severní štitové byla provedena – přestavba jednoho okna a vstupní dveře, osazení třech oken v úrovni 2. NP vestavby, v interiéru byla provedena - nástavba druhého podlaží na stávající vestavbu se schodištěm, vybetonování podlahy, pravděpodobně rekonstrukce stropu nad sklepem. Vyjmenované úpravy, na které upozorňuje v podané žalobě také žalobkyně, provedené v době nadcházející po provedení stavby jako takové v roce 1956, nevedly k odstranění stavby. I přes popsání (rozsáhlejší) stavební úpravy zůstala zachována konstrukce stavby tak, že byla zřetelná dispozice prvního nadzemního podlaží. Stavebními úpravami nedošlo k úplné destrukci konstrukcí stavby [nosné konstrukce byly zcela zachovány, stěnové konstrukce plnící funkci obvodového pláště byly zachovány z převážné části (jen jižní prkenná obvodová stěna byla nahrazena novou vyzdívanou zdí, ve východní stěně byl dozděn obvodový plášť v místech, kde původně chyběl), půdorysné rozměry zvětšeny jen o šířku nových obvodových stěn]. Z hlediska posouzení zániku původní stavby přitom není

rozhodující objem nově zbudovaných konstrukcí, neboť původní stavba buď zanikla a nově vybudovaná konstrukce tvoří součást stavby nové nebo nezanikla a nově vybudované konstrukce tvoří součást stavby původní. Popsané úpravy nejsou úpravami, které by ve smyslu shora připomenuté judikatury bylo možné hodnotit jako novou stavbu. Úpravami nedošlo k úplné demolicí stavby, resp. demolicí do stadia, kdy by již přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Jedná se toliko o stavební úpravy „původní“ stavby, nikoliv úpravy, které by ve smyslu shora připomenuté judikatury bylo možné hodnotit za novou stavbu.

46. Na základě shora uvedeného neshledal soud třetí, čtvrtý ani pátý žalobní bod důvodným.
47. *K námitce šestého žalobního bodu* soud připomíná, že v řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 čj. 7 Afs 104/2004-54). V šestém žalobním bodu žalobkyně velmi obecně namítá, že doložila v řízení před správními orgány mnoho důkazů, které umožňují určit stáří provedených úprav stavby a které prvostupňové rozhodnutí nezmiňuje, neuvádí jejich založení do spisu, nijak neodůvodňuje jejich neprovedení ani případné závěry z nich vyplývající. Žalobkyně v žalobě tato zcela obecná tvrzení nikterak nespecifikovala, neuvedla, s jakými konkrétní důkazy se podle jejího názoru žalovaný, potažmo stavení úřad v rozhodnutí nevypořádal. Takto zvolená obecná argumentace žalobkyně předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Soud ověřil, že námitkou žalobkyně, že bylo doloženo množství důkazů, které umožňují datování provedených změn, se vypořádal již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na str. 8 a 9 rozhodnutí nejprve zopakoval znění odvolací námítky, včetně uvedení jednotlivých podkladů, které podle odvolací argumentace prokazují dobu provedení stavebních úprav. Následně žalovaný konstatoval, že *„není jasné, jak by přesné provedení stavebních úprav mohlo ovlivnit řízení o jejich případném dodatečném povolení. Jak podle předchozí tak podle stávající právní úpravy SZ provedené stavební úpravy vyžadovaly posouzení stavebním úřadem.“* Žalovaný tedy neshledal v odvolání namítané podklady relevantní, neboť pro věc není rozhodné přesné určení doby provedení stavebních úprav. S touto úvahou žalovaného se soud shoduje a dodává, že proti tomuto závěru žalovaného ohledně důkazů prokazujících stáří provedených úprav žalobkyně v podané žalobě nikterak nebrojí, namítá pouze, že napadené rozhodnutí nesprávně hodnotí činnost stavebního úřadu, který bez dalšího neprovedl důkazy navrhované žalobkyní, jako souladnou se správním řádem.
48. Žalobkyně v tomto žalobním bodu rovněž namítá, že rozhodnutí stavebního úřadu porušuje § 52 správního řádu o volném hodnocení důkazů. Jedná se zde opět o obecně formulovanou argumentaci, kdy žalobkyně ani netvrdí, v čem konkrétně by zásada volného hodnocení důkazů měla být v rozhodnutí stavebního úřadu porušena. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný se s námitkou žalobkyně ohledně důkazů umožňujících určit stáří provedených úprav vypořádal s ohledem na předmět řízení zcela dostatečně. Šestý žalobní bod není důvodný.
49. *V sedmém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v podaném odvolání tvrdila, že ze znaleckého posudku není zřejmé, z jakých podkladů vycházel, přičemž uvádí, že správní orgán je povinen důkaz hodnotit i z pohledu úplnosti podkladů, ze kterých

vychází. Soud k této námitce z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný ve věci vycházel ze dvou znaleckých posudků (znalecký posudek ČVUT - Kloknerova ústavu ze dne 27. 4. 2018 č. 963/2018/1800J164, a znalecký posudek ČVUT - Kloknerova ústavu ze dne 27. 2. 2019 č. 982/2019/1900J084). Žalobkyně v podané žalobě namítá toliko „*pochybení při zpracování znaleckého posudku*“, aniž by uvedla, v souvislosti s kterým konkrétním posudkem k namítanému pochybení mělo dojít. Konkrétněji pouze poukazuje na „*doplňný znalecký posudek z roku 2019*“, z nějž cituje jednotlivé pasáže a dodává, že rozhodnutí stavebního úřadu neuvádí, zda nově doložené skutečnosti zpracovateli posudku byly předány a byly zpracovatelem zváženy při doplnění znaleckého posudku. Soud ze znaleckého posudku 27. 2. 2019 č. 982/2019/1900J084 ověřil, že na str. 3 posudku je uveden seznam použité dokumentace: „[1.]Znalecký posudek č. 963/2018/1800J164 Posouzení stavby č.p.X, X, X, ČVUT v Praze, Kloknerův ústav, 27. 4. 2018 [2.]Spisový materiál spis. značky VYST/45590/2007/Ká,Čá,Cu – složka č. 1, složka č. 2 a dokladová složka č. 1. [3.] Usnesení č. j. P12 32661/2018 OVY Zn.: VYST/45590/2007/Ká,Čá ze dne 20. 8. 2018, MČ Praha 12, Úřad městské části, odbor výstavby [4.]Vyhláška č. 441/2013 Sb. k provedení zákona o oceňování majetku“. Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že by ze znaleckého posudku nebylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel, když jejich výčet je v posudku uveden. Z posudku vyplývá, že znalec při zpracování znaleckého posudku vycházel z kompletního spisového materiálu k věci (viz položka [3.] citovaného seznamu použité dokumentace). Lze dodat, že žalobkyně v žalobě ani neoznačuje konkrétní podklady, které podle ní neměl znalec k dispozici, pouze obecně namítá, že „[p]rvostupňové rozhodnutí neuvádí, zda nově doložené skutečnosti zpracovateli posudku byly předány“. Následně jen v teoretické rovině hypoteticky předpokládá, že: „Pokud by znalecký posudek vycházel pouze z důkazů předkládaných stavebníkem, a nikoliv již důkazů předložených žalobcem, mohlo to mít zásadní vliv na obsah a věrohodnost znaleckého posudku.“ Netvrdí, potažmo nedokládá však, že tomu tak v projednávané věci bylo. Konkrétněji žalobkyně pouze uvádí, že již v podaném odvolání tvrdila, že ze znaleckého posudku není zřejmé, zda měl znalec k dispozici důkazy předložené žalobkyní o rozsahu a stáří stavebních úprav, přičemž dodává, že znalecký posudek z roku 2019 stavební změny potvrzuje, ale nedatuje. Soud ze znaleckého posudku ze dne 27. 2. 2019 č. 982/2019/1900J084 ověřil, že na str. 6 je uvedeno: „Dostupná dokumentace ovšem neumožňuje přesně datovat tyto provedené stavení úpravy“. Jen na základě tohoto závěru znaleckého posudku, že nelze na základě podkladové dokumentace určit datum provedených úprav (s nímž žalobkyně zřejmě nesouhlasí), není možné uzavřít, že znalec neměl k dispozici veškeré podklady. Je patrné, že žalobkyně svou poněkud obecnou a neurčitou argumentací směřuje k podkladům, které by podle ní měly prokázat stáří stavebních úprav. Na tomto místě je nutné zdůraznit, a soud to uvedl již výše, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou určení data provedení stavebních úprav zabýval na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, přičemž jej neshledal za podstatné. Soud zároveň připomíná, že předmětem právě přezkoumávaného řízení bylo odstranění stavby jako takové, nikoli stavebních úprav na ní provedených, jak opakovaně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

50. Žalobkyně v podané žalobě pouze v obecné rovině připomíná, že „[z]hodnocení rozsahu a úplnosti podkladů znaleckého posudku přitom není otázkou odbornou a úsudek si o ní může udělat sám stavební úřad i žalovaný, případně tito mohou žádat doplnění znaleckého posudku o chybějící podklady, nebo zdůvodnění, proč tyto podklady nejsou pro znalecký posudek relevantní.“, netvrdí však přitom, o jaké konkrétní podklady měl být v dané věci znalecký posudek doplněn, případně ve vztahu k jakým konkrétním podkladům měla být

zhodnocena jejich irelevantnost. Žalobní námitka je v tomto ohledu velmi obecná. Soud dospěl k závěru, že ze znaleckého posudku ze dne 27. 2. 2019 č. 982/2019/1900J084 je zřejmé, z jaké dokumentace bylo při jeho zpracování vycházeno. Samotný znalecký posudek pak nebyl jediným podkladem, z něhož správní orgány při rozhodnutí ve věci vyšly, jak vyplývá z napadeného, potažmo rozhodnutí stavebního úřadu. Sedmý žalobní bod neshledal soud důvodný.

51. *V osmém žalobním bodu* žalobkyně namítá vadné vyhotovení protokolu z místního šetření, aniž by protokol v žalobě konkrétně specifikovala. Z žaloby není zřejmé, k jakému konkrétnímu protokolu o místním šetření se námitky žalobkyně vztahují. Jen z odkazu žalobkyně, že „*v odvolání poukazovala na sedm pochybení stavebního úřadu při vedení řízení*“ lze z textu podaného odvolání usuzovat, že se zřejmě jedná o protokol o průběhu „*místního šetření dne 19. 12. 2017*“. Na tomto místě soud opakovaně připomíná, že není jeho úkolem na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, stavěl by se tak do pozice obhájce té které strany. Žalobkyně v podané žalobě popisuje údajný vadný postup stavebního úřadu při vyhotovení protokolu činěný vůči jinému účastníkovi řízení. Žalobkyně přitom v žalobě nikterak netvrdí, jak byla popsáním postupem stavebního úřadu směřujícím vůči jiné osobě zkrácena na svých právech. Takto koncipovaná námitka, kdy žalobkyně ani netvrdí zásah do svých práv, nemůže být důvodná.
52. Stejně tak neshledal soud důvodnou námitku žalobkyně ohledně pochybení správního orgánu, jež mělo spočívat v absenci CD s fotodokumentací z archivu D., který nebyl ve spisu k dispozici v době nahlížení podle protokolu z nahlížení do spisu ze dne 10. 10. 2018. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně do protokolu o nahlížení do spisu ze dne 10. 10. 2018 uvedla, že ve spisové složce č. 1 chybí „*CD, DLE SPISOVÉHO SEZNAMU Č. POLOŽKY 45 (str. 150-169)*“. Soud ověřil, že podle soupisu ke spisu bylo pod položkou č. 45 zařazeno „*Doplnění důkazů – Mgr. P.*“, přílohou položky je 1 ks CD disku. Zároveň soud ze spisového materiálu ověřil, že pod příslušnými čísly listu 150-169 spisové složky č. 1 je skutečně zařazena položka č. 45, jedná se o doplnění důkazů žalobkyní. Součástí správního spisu je žádost žalobkyně ze dne 26. 2. 2018 o doplnění důkazů do spisu, přiložená tištěná fotodokumentace dokladů označených žalobkyní v předmětné žádosti jako důkazy a přiložený CD nosič. CD nosič, jehož absenci ve spisu ke dni nahlížení do spisu dne 10. 10. 2018 žalobkyně namítá, je tedy podkladem doloženým samotnou žalobkyní. Není proto zřejmé, jak by mohlo být zasaženo do práv žalobkyně, která obsah nosiče musela bezpochyby znát, neboť jej sama stavebnímu úřadu doložila. Nadto soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně po dni 10. 10. 2018 nahlížela do správního spisu ještě ve dnech 13. 3. 2019 a 18. 3. 2019. Podle protokolů o nahlížení do spisu v uvedených dnech žalobkyně již nenamítala neúplnost spisového materiálu, resp. že by součástí spisu nebyl dotčený CD nosič. Soud přitom z doloženého spisového materiálu ověřil, že jeho součástí předmětný CD nosič je. Případná absence CD nosiče v době nahlížení do spisu dne 10. 10. 2018 tak nemohla být zkrácením práv žalobkyně, neboť tato obsah nosiče musela znát, nadto do správního spisu nahlížela ještě po dni 10. 10. 2018, kdy již neúplnost spisu nenamítla. Ani osmý žalobní bod není důvodný.
53. K replice žalobkyně ze dne 23. 7. 2022 soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu bylo řízení o neodstranění stavby, nikoli řízení o dodatečném povolení stavebních úprav (změn stavby). Námitky směřující do tohoto řízení tak jsou k projednávání věci irelevantní.

54. Žalobkyně navrhovala v žalobě, aby soud provedl důkazy, které jsou obsahem správního spisu. Soud uvádí, že správním spisem se dokazování neprovádí, nýbrž soud z něj vychází při přezkumu napadeného rozhodnutí. Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117).
55. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
57. Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil, současně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve více vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu